

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Danmarks nationale Selvstændighed bevaret : Udgivet til Brug for Ledere af Skolingskursus

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

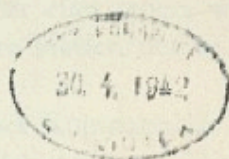
Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

D. 11 A P 194210

PUNKT 8: „Vi kræver Danmarks nationale Selvstændighed bevaret og sikret igennem et Forsvar baseret paa en enig Folkevilje. Vi søger under Hagekorsets Symbol at opnaa et venskabeligt Samarbejde med de andre nordisk-germanske Folk, til hvilke vi føler os knyttet ved Blodets Baand.“

DANMARKS NATIONALE SELVSTÆNDIGHED BEVARET

*Udgivet til Brug for
Ledere af Skolingskursus*

PRINTED BY THE DANISH GOVERNMENT
AT THE DANISH GOVERNMENT PRESS
COPENHAGEN

DANMARKS NATIONAL SELVSTENDIGHED BEVARET

Udgivet af H. H. H. H.
i København

TRINITATISTRYKKERIEFT, KØB.

»Vi kræver Danmarks nationale Selvstændighed bevaret og sikret igennem et Forsvar baseret paa en enig Folkevilje. Vi søger under Hagekorsets Symbol at opnaa et venskabeligt Samarbejde med de andre nordisk-germanske Folk, til hvilke vi føler os knyttede ved Blodets Baand.«

Vi National-Socialister ynder ikke Diskussioner om Forsvar eller ikke Forsvar. Vi betragter Oprettelse og Vedligeholdelse af et stærkt dansk Forsvar som en for det danske Folk saare naturlig Ting.

Den liberalistiske »Hvad kan det nytte« Floskel vil vi een Gang for alle gøre død i vort Folk. Historien er Gang paa Gang skabt af Minoriteter, Gang paa Gang har det vist sig, at et lille Folk med en intensiveret Vilje til Forsvar har kunnet hævde sig. Det har Gang paa Gang vist sig, at naar Viljen til at yde, til at gøre en Indsats, var til Stede, var Forsvar ikke omsonst, før eller senere vilde Belønningen komme.

Vi har i de senere Møder, der er holdt af vort Parti, hørt følgende:

For hver uddannet Kompagni af unge Danskere fra Regiment »Nordland«, der kommer tilbage til vort Land, drager der eet af de tyske Besættelseskompagnier bort. Lad os se lidt paa dette. Vor forsvarsmæssige Situation blev jo efter den 9. April 1940 fuldstændig forrykket. Vi oplevede den Skam og Tort, det er for enhver dansk Mand, at vort Fædreland blev besat af tyske Tropper. Sagens Forhistorie var i korte Træk følgende: Den 31. Maj 1939 indgik Tyskland og Danmark en Ikke-Angrebspagt. Partifører Frits Clausen gik i den paafølgende Rigsdagsdebat stærkt ind for et øget Forsvar, idet han i den afsluttede Pagt saa Danmarks faktiske Forpligtelse

til Forsvar og Hævdelse af sin Neutralitet. Regeringen gik imidlertid bevidst forkert ud fra, at Danmark ikke skulde forsvare sin Neutralitet med andet eller mere end diplomatiske Protestnoter og politimæssige Demonstrationer.

Regeringen hævdede i samme Aandedræt, at vor Neutralitet var absolut og ubetinget, og at den skulde hævdes mod alle og enhver.

Men med hvilke Midler? Kan man overhovedet kalde værgeløs Neutralitet for Neutralitet, endsige betingelsesløs Neutralitet?

Resultatet var den 9. April. Partiføreren havde ene af alle set rigtigt, idet han krævede et stærkt dansk Forsvar til Lands, til Vands og i Luften. Og med den 9. April i frisk Erindring, med den øjeblikkelige Situation for vore Øjne er det, at vi National-Socialister maa betragte vort Forsvarsproblem, og vi ender altsaa ved de Udtalelser, som kompetente Repræsentanter for vort Parti har fremsat ved nylig afholdte Møder, at for hvert uddannet Kompagni af unge Danske ved Regiment »Nordland«, der vender hjem til Danmark, drager der et tysk Kompagni ud af Landet. Her er altsaa Vejen til at genvinde vor Værneret, og med den genvunden, vil vi tage vort Forsvarsprogram op. Vi kan ikke detaillere, hvorledes vort Forsvar vil forme sig, hvor mange Enheder af dette eller dette Vaaben vi vil etablere; men vi kan med usvigelig Sikkerhed hævde, at vi vil opretholde en Hær, Flaade og Flyvevaaben af et saadant Omfang, at det altid vil være i Stand til at hævde vor Neutralitet, samt til at varetage de Interesser, som vort Land har i det nordlige Atlanterhav, samt paa Grønland.

Vi vil basere vort Forsvar paa en enig Folkevilje. I og ved denne Sætning forstaar vi ikke, at der skal stemmes om vort Forsvars Forhold, overhovedet ikke. Vi vil lære og indpode Værneviljen i vort Folk, og det er paa denne enige Vilje, at vi vil bygge vort Forsvar op.

Thi kan et Forsvar bygges op paa fastere Klippegrund end

en enig Folke-Værnevilje? Er der ikke i dette Begreb de allerstørste Muligheder for at skabe et fuldendt og lødigt Forsvar? Et Forsvar skabt af et Folkefællesskab i Stedet for et Forsvar, der er blevet til igennem Klassekampens ødelæggende Paa-virkninger. Det vil blive, det vil vi lære vort Folk, en Æressag at tjene i den danske Hær, Flaade eller Luftvaaben. Det vil ikke alene blive en Pligt, men ogsaa en Ret, som enhver ung Dansker har Krav paa. For den unge national-socialistiske Dansker vil Hæren blive den sidste og højeste Skole, det sidste Uddannelsestrin i den nationale danske Skole.

(Hitler): »I den nationale Stat skal Hæren ikke længere lære den enkelte blot at gaa og staa, men skal gælde som sidste og højeste Skole for fædrelandssindet Opdragelse. Den unge Rekrut skal i Hæren modtage den nødvendige Vaabenuddannelse, men skal samtidig ogsaa uddannes videre til sit fremtidige Liv.

Som det vigtigste i den militære Opdragelse skal det samme anses, der allerede i den gamle Hær maatte regnes for den højeste Fortjeneste: I denne Skole skal Drengen forvandles til Mand; og i denne Skole skal han ikke blot lære at adlyde, men derigennem ogsaa erhverve sig Forudsætningen for senere at kunne befale. Han skal lære at tie, ikke blot naar han med Rette dadles; men han skal ogsaa lære i Tavsshed at bære Uretfærdighed, hvis det er nødvendigt. Styrket af Troen paa egen Kraft, grebet af den fælles Korpsaands Styrke, skal han endvidere naa til Overbevisningen om sin Nations Uovervindelighed.«

Og hvilke Forhold har vor Hær haft under det demokratiske Danmark, hvilke Nedværdigelser har Hærens Folk ikke maattet døje af politiske Ignoranter og Spytslikkere, dette Element, Hæren, vort allerbedste Opdragelsesmiddel og den eneste Institution i det demokratiske Danmark, hvor en virkelig Kammeratskabsaand raadede.

(Hitler): »Hæren opdrog til ubetinget Ansvarsfølelse paa en Tid, da denne Egenskab ellers var bleven sjælden og det,

med Rigsdagen som Forbillede for al Ansvarsløshed, blev mere og mere almindeligt at luske sig fra Ansvaret.

Hæren opdrog endvidere til personligt Mod i en Tidsalder (i vort Folk), da Fejghed truede med at blive en udbredt Sygdom, og Offervillien til at gaa i Skranken for Almenvellet næsten blev regnet for Dumhed, og man kun syntes, den var klog, som bedst forstod at skaane sig selv og mele sin egen Kage. Hæren var den eneste Skole, som endnu lærte hver enkelt (Landsmand), at Nationens Frelse ikke skal søges i forløjede Fraser om international Fraternisering mellem Negre, (Danskere), Kinesere, Franskmand, Englændere etc., men i Kraft af Sammenhold indenfor vor egen Nationalitet. Hæren opdrog til Beslutningsdygtighed, samtidig med at Ubeslutsomhed og Tvivl begyndte at karakterisere Folks Handlinger. Det betød noget paa en Tid, da de kloge Høns overalt gav Tonen an, at hævde det Princip, at en Befaling altid er bedre end slet ingen.

I denne ene Grundsætning laa der en ufordærvet, robust Sundhed, som forlængst vilde være svundet ud af vor Tilværelse, hvis ikke Hæren og dens Opdragelse havde sørget for en stadig Fornyelse af Urkraften. Man behøver blot at betragte den forfærdelige Ubeslutsomhed hos vor nuværende Regering, der ikke evner at samle sig sammen til Daad, med mindre det drejer sig om en nødtvungen Underskrift paa et nyt Udplyndringsdekret. Hæren opdrog til Idealisme og til at ofre sig for Fædrelandet og dets Storhed, mens Havesyge og Materialisme vandt Terrain overalt. Den opdrog et enigt Folk i Modsætning til Inddeling i Klasser. Overfor den jødisk-demokratiske Tankes blinde Tilbedelse af Antallet, hævdede man i Hæren Troen paa Personligheden.«

Paa denne Maade opdrog den altsaa det, som vort Folk havde mest Brug for: Mandfolk. Og den 9. April viste de, der fik Anledning dertil, at den danske Arm, der fører det danske Sværd, endnu har Vikingens Mod. Og dette Resultat tiltrods

for, at Demokrati og Kontormilitarisme var ved at indsnige sig i Hær og Flaaderest, tiltrods for den jødiske Grinemaske, som den største Del af vort Folk havde anlagt overfor vore Vaaben og de faa Mænd, der førte dem, tiltrods for at disse faa Mænd stod overfor Verdens stærkeste Hær.

Her blev der gjort en Indsats og denne Indsats bestyrker os National-Socialister i vor Overbevisning om, at vi har Fundamentet i Orden for at skabe et virkeligt Forsvar for vort Land og Folk.

Vi har saaledes konstateret, at disse Menneskers Værnevilde er tilstede, og dermed Muligheden for at skabe os et slagkraftigt Forsvar. I vort germanske Rum skal vor Hær selvfølgelig ikke tjene som Angrebsvaaben mod vore Naboer, men vi søger tværtimod under vort Symbol, Hagekorset, at opnaa et venskabeligt Samarbejde med de andre nordisk-germanske Folk, til hvilket vi føler os knyttet ved Blodets Baand.

(Frits Clausen): »Vi har som Symbolet for vor Kamp valgt det Hagekors, der udtrykker det stærkeste vi ejer som Folk, vor Stammes Kraft, vore racebestemte Anlæg, vort nordiske Blod. Dette Symbol bærer vi frem mod Marxismens mærkeløse Klud og i denne Kamp ønsker vi at stille os Side om Side med de Folk, der har den samme Kamp at kæmpe eller har kæmpet den, som det tyske Folk har gjort det under Adolf Hitlers vidunderlige Føring. Vi tilstræber ikke noget Forbund med fremmede Statsprincipper, men vi tilstræber et Fællesskab med de nordiske og germanske Folk, til hvilke vi er knyttede uløseligt ved Blodets Baand, ved det Slægtskab, vi hverken kan eller vil fornægte.

Der er iøvrigt sørgelige Eksempler nok i vor Historie paa Broderhad og Brodermord. Idag taler vi i Danmark om det svenske Broderfolk, men hvor meget Broderblod er der ikke flydt mellem danske og svenske, inden Folkene indsaa, at det var en Broderstrid, der ødte deres Kraft og Blod. Men af Fjendskab blev der Venskab og af Ufred blev der Fred. Og

over den sidste store blodige Slagmark ved Lund rejste forsonede Efterkommere et Mindesmærke med Indskriften: »Her ligger kække Mænd, hvis Ben og Blod er blandet iblandt hinanden, saa ingen siger andet, end de ed af een Slægt. De var ogsaa af een Tro. Dog kunde de ikke med Fred hos hinanden bo.«

Ogsaa i Slesvigs blodige og taarevædede Jord ligger der baade paa Slagmarkerne og i Fredstidens Grave *»Ben af kække Mænd, der var af een Slægt og Tro, men kunde ej med Fred iblandt hinanden bo.«*

»Ogsaa paa Dybbøls sidste store blodige Slagmark er der Plads til et Monument over den Offervilje og det Heltomod, der udvistes i vor sidste blodige Broderstrid. Maaske er Tiden ikke inde til at forsonede Efterkommere ogsaa i vort Hjemland kan rejse et saadant Mindesmærke; men vi kan bære Sten til det og Stenene finder vi i den gamle slesvigske Muld. Der finder vi ogsaa det Folkesind, der kan rejse Mindesmærket, og der finder vi ogsaa det ældgamle Tegn, der engang bandt de Stammer sammen, der er bundet ved Blodets Baand. Det er vor Races gamle Kendingsmærke, den nordiske Sol, Hagekorset, der skal føre os ad denne Vej, der gaar fremad og opad og giver Folket nyt Liv.«

Af den nuværende Storkrigs tætte Krudtskyer fremtoner der et utydeligt Billede for vore Øjne af det kommende Europa. Vi ser et kommende Fællesskab af alle nordisk-germanske Folk, der i sandt Broderskab øver Id og Daad sammen til fælles bedste. Her vil den ariske Races ypperste Skud, det nordisk-germanske Menneske, tage Føringen for det nye Europa, og under vort urgamle nordisk-germanske Tegn, Hagekorset, føre vort Folk frem til virkelig Lykke.

Trods dialektisk Forskel og med Bibeholdelse af vor Nationalitet, vor Suverænitet, vor Hjemstavnskultur vil Nordboere, Germanere, Angelsaksere, Frisere og Flamlændere, alle

rundne af det samme Blod, i Fællesskab bygge det nye Europa op og lede dets Skæbne.

Det Samarbejde, der i den kommende Tid vil finde Sted mellem os og vore nordisk-germanske Fæller, vil blive vidt forgrenet og berøre alle Omraader. Og med den Respekt for den andens Flag, Hjemstavn, Nationalitet, Land, Kultur, Sprog (eller rettere Dialekt), som ethvert nordisk-germansk, national-socialistisk Menneske ganske naturligt bærer i sig, vil et saadant Samarbejde kunne foregaa paa lige Fod, uden Gnidninger, til fælles bedste for vor Stamme, vor Race.

Paa nuværende Tidspunkt, medens Krudtrøgen vælder over Europa, hvor vor Stamme kæmper sin hidtil haardeste Kamp for sin Eksistens, sin Kultur, hvor forhaabentlig for sidste Gang Folk af samme Blod staar overfor hinanden; men hvor ogsaa den jødisk-asiatiske Gift, Bolchevismen, for stedse udryddes, paa dette Tidspunkt er det for tidligt at tale om, hvorledes dette Samarbejde i Enkeltheder vil forme sig, for Eks. paa det kulturelle Omraade, paa det militære, det sociale, det økonomiske, det racemæssige o.s.v. Vi ved kun, at det vil komme. Det vil blive Frugten af den blodvædede Jord, for hvilken vor Stamme kæmper sin Kamp. Den Ret til de Goder, dette Samarbejde i Fremtiden vil bringe ogsaa til os Danske, denne Ret erhverver vi ved at yde, ved at deltage i det Opgør, der nu finder Sted.

I Øjeblikket er danske Regimenter indviklet i Kamp med asiatiske Horder, mange af disse unge danske Mænd er vore egne Partikammerater, der Skulder ved Skulder med de øvrige nordisk-germanske Folk fører Dødsstødet mod den jødiske Hydra. Af deres Sved og Blod, af deres Indsats rinder den Kilde, hvorfra vi Danske øser vor Ret til det kommende Samarbejdes Frugter. Og vi kræver ikke alene Danmarks nationale Selvstændighed bevaret; men vi kræver ogsaa Plads for vort Land i det kommende Europa.

Og dette Krav er det, vi faar indfriet, naar vi yder en

Indsats, naar vi viser, at vi har Viljen, naar vi viser, at vi har Modet.

Vi staar idag med en Ungdom, som Marxisme og Jødedom har givet den ene giftige Indsprøjtning efter den anden for at svække dens Modstandsevne. Tiltrods herfor viste Heltene af den 9. April, at vort nordisk-germanske Blod er saa stærkt, at det endnu har trodset de Anslag, der igennem Tiderne er gjort mod det af machiavelliske Kræfter. Tiltrods herfor melder unge Danskere sig idag under vor Stammes ældgamle Tegn for at bekæmpe Juda. Men Giften har sine Steder sat sine Spor. Dog ikke dybere end der endnu er Tid og Midler til at fjerne dem. Det er vor Opgave, som National-Socialister. Igennem vor hele Færd og Handlemaade skal vi som Eksempel føre vort Folk ind i sit oprindelige Spor. Vi skal være forrest i Kampen. Fra vore Rækker skal de Unge rekrutteres, der som de første gaar i Kamp mod Jødedommen og Bolchevismen.

Men vi skal ogsaa virke dybt i vort Folk, lære det at kende sig selv, forklare det, hvor vor Indsats skal øves for at vort Land og Folk i Fremtiden kan opnaa den Plads, der tilkommer dets Arv og Blod.

Med dette vort ottende Punkt og vore syv øvrige Program-punkter i Hænde maa vi virke i vort Folk og virke udelukkende af Kærlighed til dette Folk og til vor omstridte Jord.

Med vort Motto: Helhedens Vel gaar forud for den Enkeltes Vel, er enhver egoistisk Tanke fjernet fra vor Pande, og vi virker kun, arbejder kun med en eneste Hensigt: Vor Slægts fortsatte Bestaaen i vor Hjemstavn, vort gamle Danmark, befriet for hvert fremmed Præg.

Vi vil genrejse vort Folk, baade økonomisk og moralsk, paa vort eget Kultur og Racegrundlag. Vi vil sikre Retten til Arbejde og bekæmpe Udbytning af vort producerende Folk samt drage Omsorg for, at Lønnen for Produktion og Arbejde skal tilfalde den arbejdsmæssige Indsats. Vi vil sørge for en vidtgaaende Folkepensionering af alle gamle, syge og invalide

Folkefæller. Vi vil i vore Erhvervsvirksomheder lægge Kursen om, saaledes at de faar til Formaal at dække vort Folks Behov, og endvidere vil vi grundlægge vor nationale Møntfod paa Jord og arbejdsskabte Værdier. Vi vil sikre den arbejdsskabte Ejendomsret til Jord og Hjem, bekæmpe den marxistiske Klasse-delning af Folket, fordi vi betragter det som en organisk Helhed. Som Følge heraf bekæmper vi den parlamentariske Statsform, som vi vil erstatte med det personligt ansvarlige Statsstyre. Vi vil udrydde den liberalistiske og materielle Livsanskuelse, og vi vil fremme alle idealistiske og socialistiske Kræfter i vort Folk under vort national-socialistiske Kamp- raab: Helhedens Vel gaar forud for den Enkeltes Vel. Og sluttelig kræver vi, og vi ved, hvorledes vi indfrier dette Krav, vort Lands nationale Selvstændighed bevaret ved Oprettelse af Hær, Flaade og Luftvaaben af en saadan Slagkraft, som det anstaar sig vort Lands Ære, Historie og Tarv. Under vort urgamle nordisk-germanske Symbol, Hagekorset, søger vi ven- skabeligt Samarbejde med vore nordisk-germanske Brødre, som vi føler os knyttet til ved Blodets Baand.

Partikammerater! Vi har nu gennemgaaet vore 8 Punkter, i hvilke der findes det Salt, der giver os Kampkraft og Kamp- vilje til at gaa ud i vort Folk og udsprede vor Idé, til evig Gavn for dette vort Folk og vort gamle omstridte Land. Vor hele Livsanskuelse, vore idealistiske og socialistiske Indstillinger er indeholdt i disse vore otte Punkter, der med et Vidsyn, der kun er den enkelte beskaaren, er opstillet af vor Partifører, som vort Parti skylder sin Opstaaen og Bestaaen. Derfor kæm- per vi ikke alene for Idé, men ogsaa for Fører, altsaa: »For Fører og Idé« med vor Livsanskuelse, indeholdt i vore otte Punkter kæmper vi vor idealistiske og socialistiske Kamp i vort Folk under vort magtfulde, ideelle Kamp- raab: »Helhedens Vel gaar forud for den enkeltes Vel«.

Og hermed afslutter vi dette vort Skolingskursus. Meningen med det har været, som I ved, at bibringe Jer et udvidet Ind-

tryk af vor Livsanskuelse og vort Maal, saaledes at I kan gaa ud i vort Folk og kæmpe for vor Sag, der skal blive hele vort Folks Sag; men dette realiseres jo altsaa kun ved jeres Indsats.

Vær derfor ufortrødne, uopholdelige og ærlige i Jeres Kamp, der kun kæmpes, udeleligt og alene, for vort Folks fortsatte Bestaaen som et rent, lykkeligt Folk paa vor Hjemstavn, vort Danmarks Jord.

Vedrørende Programpunkt 8.

Danmarks Uafhængighed har gennem Aarhundrederne Gang paa Gang været truet. Naar Riget imidlertid kunde gaa ind i det seneste store Opgør mellem Verdensmagterne som selvstændig Nation, der selv stod Vagt ved sine Grænser, saa skyldes det, at det danske Folk i hvert Tilfælde, hvor fremmed Magt søgte at undertvinge det, har værget Landet med Vaaben i Haand. Det er hver Gang tilsidst lykkedes at tilbageslaa Angriberen, om han saa kom over Havet eller Landegrænsen.

Vi husker saaledes endnu vort tapre og sejrige Forsvar af København i Vinteren 1658—59, da Svenskekongen prøvede paa at bryde den sidste danske Modstand mod hans Erobring af Danmark.

Ligeledes vil vi altid mindes Slaget paa Rheden den 2. April 1801, hvor Verdens stærkeste Flaade ikke var i Stand til at bryde den danske Orlogsflaades Modstand, men maatte bede om Vaabenstilstand, for at den senere saa sejrige og berømte Admiral Nelson ikke skulde miste alle sine Fartøjer i Kampen mod de tapre danske Skibe.

I al den Tid, hvor en forstandig, fremsynet og bevidst dansk Mand stod ved Rigets Ror og dermed i Spidsen for Rigets Forsvar, har det danske Folk kunnet hævde Rigets Selvstændighed og den danske Soldats Vaabenære, hvor end den danske Kriger i det 17., 18. og det 19. Aarhundredes Kampe paa Europas Slagmarker fægtede for Dannebrog. Den danske Soldat tilkæmpede sig ikke alene Sejr i Slagene i Irland, Holland,

Belgien og Frankrig, men gjorde ogsaa Danmark Ære ved at vise sig som en af Europas bedste Soldater.

Først da Demokratiet holder sit Indtog i Danmark i 1849, begynder Danmark at falde af som selvstændig Nation, da Rigets Styre lader Forsvaret forfalde, idet de demokratiske Ministre og Partipolitikere ikke vilde yde de Ofre, der er nødvendige, naar et Forsvar skal rejses. Efterhaanden som Demokratiet bredte sig efter den første »demokratiske« Forfatning i 1849, blev Danmarks Hær og Orlogsflaade mere og mere forsømt, ligesom disse udanske Tanker ogsaa bredte sig i de øverste Kredse i Forsvaret. Denne uheldige Udvikling har da ogsaa sin store Andel i Krigens Udfald i 1864.

Partifører Frits Clausen har da ogsaa ved Forelæggelsen den 10. Februar 1940 af det hidtil største Forsvarsforslag i Danmarks Historie udtalt følgende herom:

»Det er beskæmmende, at vi maa vedgaa, at dette ikke allerede er Tilfældet, og at vi ikke engang har draget denne elementære Lære af Begivenhederne i vor sidste Krig, hvor det manglende Samarbejde mellem Hær og Flaade var Skyld i, at vi mistede Als, muligvis ogsaa i, at vi maatte rømme Dybbøl, og maaske Skyld i, at vi tabte Krigen.«

Bedre stillet blev Danmarks Forsvar naturligvis heller ikke efter Nederlaget i 1864, da den demokratiske Gift langsomt gennemsyrede det danske Folk og lammede dets Tænke- og Fatteevne. De skiftende Hærlove eller for Størstedelen Afrustningslove har ikke alene nedbrudt Forsvaret, men ogsaa det danske Folks Tillid til sig selv, hvorfor Begivenheden i April 1940 maa anses som en uundgaaelig Følge af Demokratiets livsfjendske og unationale Politik. Aarsagen hertil er den samme, som har paaført de andre europæiske Demokratier Nederlaget, og vil være letfattelig for enhver, der er i Stand til at frigøre sig fra den demokratiske Presses anmassende Aandsforplumringsforsøg og tænke nøgternt over Tingene.

Naar Folkenes Interesses modsætninger bliver saa store, at

Vaabnene maa bringes i Anvendelse, er der nemlig allerede en stor Forskel i Mulighederne for Sejr for det Folk, der lever i Folkefællesskabet og det, der lever under det demokratiske Klassekampssystem. I det første er alle Kræfter i det daglige Arbejde øvede i det Samarbejde, der er nødvendigt, naar det yderste skal præsteres af et Folk, medens Samarbejdet i det demokratiske Klassesamfund først skal organiseres, naar Krigen er brudt ud. Selv om et Demokrati derfor har nok saa stor en Hær og Flaade og dets Systemgeneraler har nok saa stor en Viden, vil det have mindre Mulighed for en Sejr i en Kamp mod et Folk, der har bygget sit Forsvar paa en enig Folkevilje paa Folkefællesskabets Idé.

Demokratiets Klassekampprincip vil hæmme den Koncentration af Kræfterne, samt hindre Udnyttelsen af Folkets Muligheder for Fremgang, der er nødvendig, naar der skal gøres en Indsats for Nationens Eksistens.

Derfor blev da ogsaa Danmarks Stilling saa uselvstændig den 9. April 1940. Det samdrægtige Demokrati i Danmark modsatte sig Gennemførelsen af det national-socialistiske Forsvarsforslag, som kunde have medført, at danske Soldater alene bar Vaaben mod de Modstandere, der vilde benytte Landet som Basis for Angreb paa vort beslægtede Nabofolk Tyskland. Men derigennem misligholdt vort hjemlige Demokrati ogsaa den Ikke-Angrebspagt, som det næppe et Aar i Forvejen havde afsluttet med Tyskland. I denne Overenskomst havde den danske Regering nemlig ogsaa forpligtet sig til at gøre alt for at hindre, at Danmark vilde kunne anvendes af Trediemagt til Angreb paa Tyskland. Derfor tvang den danske Regering og Rigsdag faktisk den tyske Værnemagt til at besætte Landet for at løse den Forsvarsopgave, som de danske Magthavere havde undladt at løse, fordi noget saadant ikke var i Overensstemmelse med de demokratiske Doktriner.

Naar Demokratiet nu i sin Angst for det danske Folks Opvaagnen og dermed følgende Krav om Fastlæggelse af Skyl-

den for det nationale Sammenbrud opfordrer det danske Folk til at synge Alsang, rejse Værneviljen og lignende, der er egnet til at kaste et Slør over Skyld-Spørgsmaalet, benytter det sig snedigt af det danske Folks naturlige Nationalfølelse, som det altid før har ringeagtet. Denne Følelse, ved man, kan piskes op i en saadan Grad, at den forvirrer Folket i dets sunde Omdømme. *Det er et yderligere Forsøg paa Vildførelse af det danske Folk. Thi national Følelse uden Forstaaelsen af Betydningen af Blodets Renhed og uden Viljen til national Selvhævdelse sikrer ikke det danske Folk mod den artsfremmede Paavirkning, der har formet det danske Demokrati og ført det danske Folk ud i de nuværende Tilstande.*

Det var en Ydmygelse for det danske Folk, at det af de fire samarbejdende demokratiske Partier lod sig fratage sine Muligheder for at gøre den Indsats, det var forpligtet til over for dets Fædre og dets Efterkommere, ved at man lod Forsvaret forfalde.

Det var en Ydmygelse, at det danske Folk lod sig fortælle, at det var haabløst og forkert at gøre den samme Indsats som vore Forfædre har gjort, naar det blev krævet.

Det var en Ydmygelse, at man satte til Afstemning, hvorvidt det danske Folk skulde bevare sin nationale Ungdomsskole og sit Værn for vor Manddoms frie Arbejde og for det danske Folks Ære.

Det var en Ydmygelse, at man afskedigede den Mand, der som hæderlig Dansk protesterede mod Gennemførelsen af Loven af 1932 i Bevidstheden om, hvad denne Lov vilde komme til at betyde for det danske Folk, og at man i Stedet for satte en samvittighedsløs Person, der for egen Vindings Skyld var villig til at gaa det jødiske Demokratis Ærinde.

Det var en Ydmygelse for det danske Folk, at det lod sin Ungdom kæmpe for Folkets Ære uden anstændige Vaaben, efter at man havde betegnet en Indsats som haabløs.

Det var en Ydmygelse for det danske Folk, at det, da

Skæbnens Time oprandt, stod uden Evne og Vilje til at gøre en Indsats for et nyt og hæderligt Danmark, og i Stedet maatte overlade det til et andet Lands Ungdom at paatage sig de Byrder, som det danske Folk var forpligtet til, men for slapt til at paatage sig.

Derfor bekæmper vi National-Socialister det System, der ikke agter Folkets Frihed og Selvstændighed højere end, at det stiller til Afstemning om, hvorvidt der skal gøres en Indsats for at bevare denne eller ej, og som deler Folkefæller i Klasser, der bekæmper hverandre; i Stedet for dette folkefjendske System sætter vi Folkefællesskabet. Vor Skæbne er nemlig fælles, vor Ret til at leve anstændigt paa Fædrenes Jord er fælles og vor Pligt og Vilje til at forsvare den er fælles, ligesom vor Vilje til Samarbejde med Europas andre frie Folk er fælles.

Denne Vej har vor Fører Frits Clausen set som den eneste rigtige og har slaaet den fast i vort Programs Punkt 8, der lyder:

»Vi kræver Danmarks nationale Selvstændighed bevaret og sikret gennem et Forsvar, baseret paa en enig Folkevilje. Vi søger under Hagekorsets Symbol at opnaa et venskabeligt Samarbejde med de andre nordisk-germanske Folk, til hvilke vi føler os knyttet med Blodets Baand!«

Dette har Partiføreren da ogsaa fastslaaet i sin Tale i den danske Rigsdag, da Partiføreren i Februar 1940 forelagde det omfattende Forsvarsforslag. Dr. Frits Clausen udtalte dengang blandt andet:

»Men hvad der gør et Forsvar stærkt, er ikke alene det, at der er Folk, der kan skyde med en Kanon og har en Kanon at skyde med. Det gælder først og fremmest om at have Folk, der er villige til at ville lade sig skyde ned ved deres Kanon — og derfor maa den militære Uddannelse gaa parallelt med en Styrkelse af den nationale Vilje til Selvhævdelse, der maa forberedes ved en national Karakteruddannelse i Skoler og i Ungdomsaarene, hvor denne udmærket kan forenes med en tvungen

Deltagelse i Skydeøvelser og andre militære Forberedelsesøvelser.

Disse Krav er dog ikke fremsat i det foreliggende Forslag, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem ved denne Lejlighed, selv om jeg vil fremhæve, hvor uomgængelige de er for en Nation, *der virkelig vil sætte alt ind for sin Frihed som Nation og sin Ære som fri Nation.*»

Og endvidere:

»Spørgsmaalet er kun, om vi vil værne vor nationale Uafhængighed og Ære, thi vil vi det, kan vi det ogsaa, selv om vi skal gennemføre langt mere gennemgribende Samfundsforandringer, end der direkte hører ind under en Forsvarslov, som retteligen kun burde fremgaa som Følge af en hel Del andre Love, der gjorde det Fædreland værd at leve i, som kræver, at man skal dø for det. Her tænker jeg særligt paa de socialt trængende og de Arbejdsløse, der tilmed er bleven forgiftet med nationalt nedbrydende Utopier, og som derfor let kunde fristes til at vise Tanken om et virkeligt effektivt Forsvar fra sig med den Begrundelse, at de virkelig ikke var sindede til at give deres Liv for et Land, der ikke engang gav dem saa elementære Rettigheder som Lov til at opretholde Livet ved en egen Indsats.

Hvis Regering og Rigsdag virkeligt vil sætte alle Midler ind for at hævde vort Riges Fred og Uafhængighed, vil man ogsaa let kunne skabe den Baggrund i Folket, der skal til for, at alle Kræfter samles i fuld Enighed om at værne gamle Danmarks Selvstændighed og Ære.

Hvad vort Folk formaar, naar det staar som en national Enhed, viste det i vor sidste Krig, hvor det kun var parlamentarisk Kortsynethed og Karrighed, der var Skyld i en daarlig Ledelse og en daarlig Udrustning for en Hær, der hvad Mandsmod og Udholdenhed angaar, naaede op til Heltegerning. Og saa disse Februardage kan vække Minder i os om, hvad Danskere formaar, naar de er enige og kun opfyldt af den Tanke,

at hævde deres nationale Ret og Ære. Da kan de holde Stand overfor selv den største Overmagt, og derfor maa en national Genrejsning, en fornyet Vilje om at leve som Danske ogsaa være Forudsætning for en ny Forsvarslov, thi uden en enig Vilje kan vi intet som Nation.«

Partiførerens Tale i Rigsdagen var saaledes et sidste Varsko til de demokratiske Magthavere om, hvad der var at gøre, hvis Danmark skulde kunne naa igennem de store Magters Livtag som selvstændig Nation.

Regering og Rigsdag vendte imidlertid det døve Øre til; de vilde ikke høre efter, hvad den første danske National-Socialist vilde foreslaa for at redde Danmarks Land og Folk fra en national Ydmygelse.

De gik imod Partiførerens eneste rigtige og mulige Forslag og Danmark maatte tage Ydmygelsen.

Og denne Ydmygelse har D.N.S.A.P. som det eneste danske Parti prøvet paa at fjerne ved at sende sine bedste unge Mænd til Vaabentjeneste i et beslægtet Folks Stridsmagt. Det er vore Kammerater i Vaaben-~~h~~, der dér opfylder en Pligt, som de bedste unge Danske alle som een burde gøre. *Sammen med de tyske, norske og hollandske Kammerater at kæmpe mod det bolschevikisk-plutokratiske-jødiske Verdenssystem.*

Samtidigt hermed viser de imidlertid den Vej, som Fremtidens danske Rigsforsvar vil følge i sin Opbygning og sit Virke.

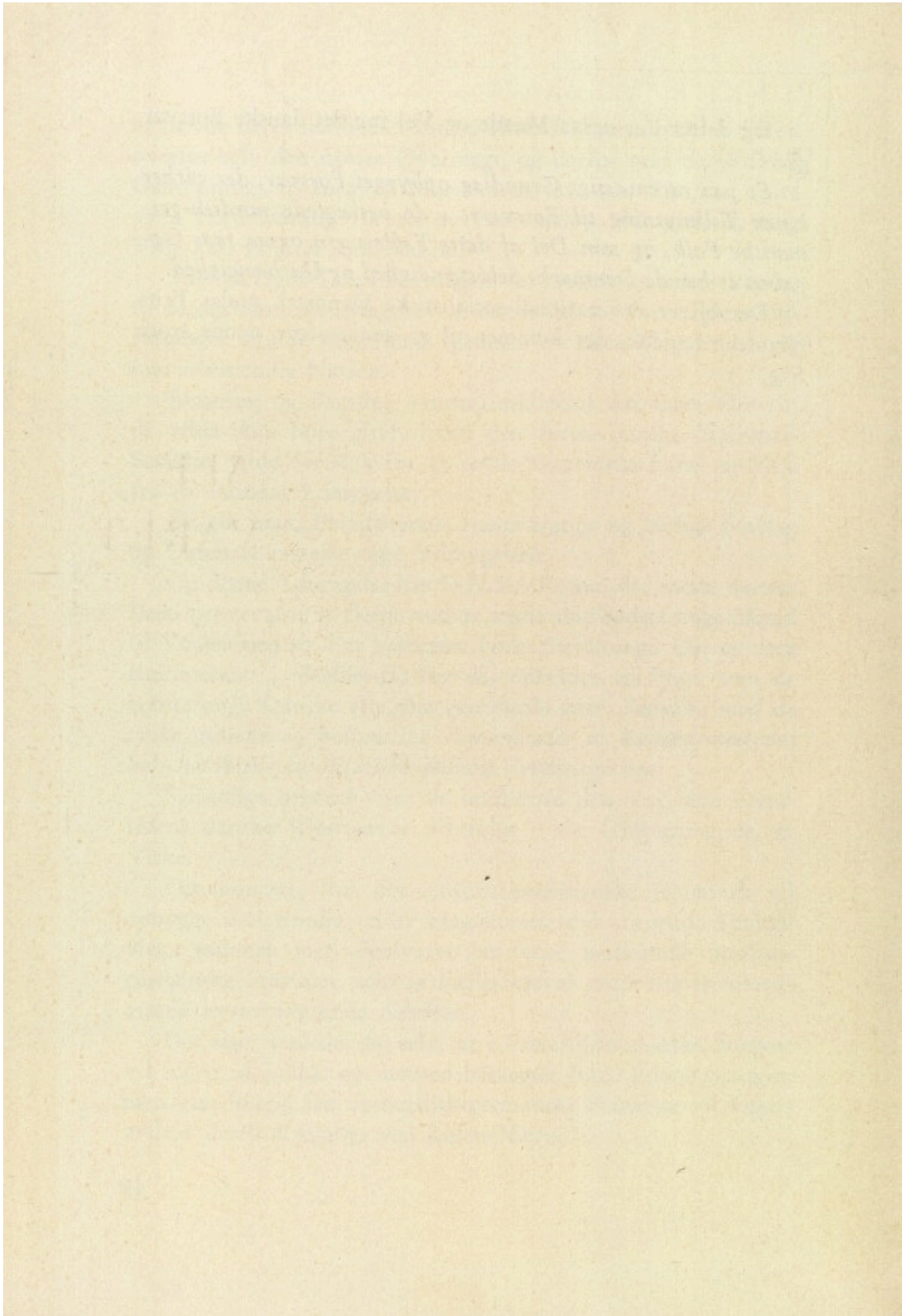
Det Forsvar, som det national-socialistiske Danmark vil opbygge skal nemlig under Hagekorset som samlende Symbol virke sammen med Forsvaret hos vore beslægtede nordisk-germanske Stammer, som et Fællesforsvar mod alle fremmed-artede livsfornægtende Kræfter.

Det siger saaledes sig selv, at i Fremtidens danske Forsvar vil ingen af jødisk og dermed beslægtet Race kunne optages; men kun Mænd fra de nordisk-germanske Stammer vil kunne aftjene deres Ærespligt ved Rigets Værn.

Og dermed er ogsaa Maade og Vej for det danske Forsvar givet:

Et paa racemæssigt Grundlag opbygget Forsvar, der virker i nær Tilknytning til Forsvaret i de beslægtede nordisk-germanske Folk, og som Del af dette Fællesværn ogsaa faar Opgaven at hævde Danmarks Selvstændighed og Uafhængighed.

Det bliver det national-socialistiske Danmark under Frits Clausens Ledelse, der kommer til at gennemføre denne store Sag.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk